

искаше отъ него кошницата. Но защото кучето дигаше прахъ, госпожата го перна съ чедъра си; Рунтю се завтече напрѣдъ имъ; и Цвѣтанъ, и Зоя, дѣцата на сждията, го спогнаха. Тѣ се скриха въ зелената алея между лозята, вече не се видѣха. Втурна се и Маринчо подирѣ имъ, но опекунътъ му крясна: „стой, ще изтърсишъ кошницата!“ Той се спрѣ, пъкъ сърдцето му се кжсаше отъ ядъ; „ще стигнемъ, мислѣше си Маринчо, на лозето, тогазъ ще ме видишъ“.

Изминаха послѣдната долчинка при чучурчето, изкачиха се по урвата на горѣ между лозята, оградени съ паветъ и шипки. Срѣдъ китнитѣ лози се аленеятъ черешитѣ, като че се смѣятъ. Около тѣхъ орѣхътъ и прасковитѣ шумолятъ, поглеждайки модрото небе, облѣно съ ясна свѣтлина. Горѣ на чуclinата се показа Цвѣтанъ и Зоя запѣхтени. „Тате, ще се качимъ на черешата!“

— Чакайте, дѣца, да закусимъ, подиръ ще ядете череша, отвърна майка имъ.

Тѣ стигнаха на лозето. Дѣцата грабнаха кошницата отъ Маринча. Той посла чержето и се спусна да дири Рунтя изъ лозето. Опекунътъ го извика тутакси. Той се върна, защото бѣше изгладнѣлъ. Цвѣтанъ и Зоя рупаха корабийки. Слугинята се залови да кладе огънь, а на Маринча подадоха дѣтетто. Той се разположи на чержето, защото бащата и дѣцата отидоха подъ черешата.

„Отчупи ми хлѣбъ“, прошепна храненикътъ на слугинята.

— Ухъ, и ти не наплюскалъ се? тросна се тя.

— Не ли съмъ храненикъ, за едина хлѣбъ слугувамъ и той ли ти се види много? отвърна сърдито Маринчо.